

MENKİBE: Cennetlik Kadın

Hîfâ Hâtun, Eshâb-ı kirâmdan iffetli ve zengin bir hanımdı. Medîne-i münevverede, güzelliği dillerde dolaşıyordu.

Bir gün Peygamber efendimizin huzuruna gelip sordu:

- Yâ Resûlallah, bana, Cennet'e götüreceğ bir iş öğret!

Sevgili Peygamberimiz buyurdular ki:

- Önce bir erkekle evlenmen lâzımdır. Bununla dininin yarısını emniyete alırsın!

- Yâ Resûlallah! Benim dengim kim olur? Beni Habeş hükümdarı Melik Necâşi istedi, ben onu istemedim. Ubeydullah yüz deve ve başka şeyler verdi. Onu da kabul etmedim. Bugün âhirette kurtuluşun evlenmekte olduğunu buyuruyorsunuz. Yâ Resûlallah, siz kimi beğenirseniz, razıyım.

Resûlullah efendimiz, eshâbından kimin ismini verirse, diğerinin ümitsiz olacağını anladı ve buyurdu ki:

- Yarın sabah mescide en önce kim gelirse, bu kadın onundur!

Herkes buna razı oldu. Allahü teâlâ onlara öyle bir uyku verdi ki, hiçbiri sabah erken uyanamadı. Resûlullah önce kimin geleceğini bekliyordu. Aniden Süheyb göründü. Kimsesiz, fakir siyaha yakın renkli, görünüşü güzel olmayan bir kimseydi. Uzun boylu, zayıf ince yapılıydı. Hîfâ ise, son derece güzel ve zengin bir kadındı. Resûlullah efendimiz namazdan sonra, Hîfâ Hâtun'u çağırdı ve durumu bildirdi. Hîfâ, Allahü teâlânın takdirine razı oldu. Resûlullah efendimiz, bir hutbe okudu ve şöyle buyurdu:

- Ey Süheyb, kalk, bu hanımın için bir şey al!

- Yâ Resûlallah! Dünyalık olarak bir dirhem gümüşüm yok!

Hîfâ hanım emretti, onbin dirhem gümüşlük bir kese getirdiler, Süheyb'e verdiler. Ona;

- Git gerekli olanları al, dedi.

Resûlullah efendimiz de buyurdu ki:

- Ey Süheyb, hanımının elini tut, evine götür!

- Yâ Resûlallah! Benim evim mescittir, hangi eve götüreyim!

Bunun üzerine Hîfâ hanım şöyle cevap verdi:

- Filan yerdeki hazır konağı sana başışladım. Kalk, beni oraya götür.

Resûlullah efendimiz ona, duâ etti. Eshâb-ı kirâm bu hareketi çok övdüler ve hamd ettiler. Kalktılar, konağa gittiler. Yemeği bitirdiklerinde yatma vakti olunca,

Hîfâ Hâtun dedi ki:

- Ey Süheyb, bil ki, ben sana ni'metim, sen bana mihnetsin (sıkıntısın)! Sen bu ni'mete şükür, ben bu mihnete sabır için, gel, bu geceyi ibâdet ve tâatle geçirelim.

Sen şükrediciler, ben de sabrediciler sevâbına kavuşalım. Çünkü Resûlullah efendimiz, **(Cennet'te yüksek bir çardak vardır. Bunda yalnız şükredenler ve sabredenler bulunur)** buyurdu.

O gece, ikisi de ibâdet ile meşgul oldular. Süheyb sabah mescide geldi. Cebrâîl aleyhisselâm, geceki hâllerini Resûlullah'a bildirdi. Cennet ve buradaki ni'metlerinin en üstünü olan Allahü teâlâyı görmek ile onlara müjde verdi. Resûlullah efendimiz de buyurdu ki:

- Ey Süheyb, geceki hâlini sen mi anlatırsın, ben mi söyleyeyim!

- Yâ Resûlallah, siz söyleyiniz!

Sevgili Peygamberimiz de durumlarını, ne yaptıklarını bildirdi ve sonra şu müjdeyi verdi:

“Siz Cennetliksiniz ve orada Allahü teâlâyı göreceksiniz.”

Süheyb, sevincinden ve Cennet'te cenâb-ı Hakk'ı görmek müjdesine kavuşmak şevkinden, başını secdeye koydu ve şöyle duâ etti:

“Yâ Rabbî! Eğer beni mağfîret etmişsen, günâhlara bulaşmadan ruhumu al!

Ölmek istiyorum.”

Allahü teâlâ, onun ruhunu secdede iken aldı. Herkes buna ağladı. Resûlullah efendimiz de buyurdu ki:

“**Daha şaşılacak bir şey var. Hîfâ hatun da şu anda rûhunu Hakk'a teslim etti.**”

İkisinin de namazını kıldılar. Her ikisini yan yana defnettiler. Başları ucuna iki tahta koydular. Bir tahtaya; “**Bu, Allahü teâlânın ni'metine şükredenin kabridir.**” Diğerine de; “**Bu, Allahü teâlânın mihnetine sabredenin kabridir**” diye yazdılar.

Dünyâ geçicidir, burda kalınmaz,
Ne kadar mal olsa, murâd alınmaz,
Gâfil olma sakın, geri dönülmez!

Yürü dünyâ yürü, sonun virândır,
Bin yılından sonra, âhir zamandır.

Hâlıkın dururken, mahlûka tapma,
Şeytâna uyup da, yolundan sapma,
Harâmlara dalıp, dînini yıkma!

Yürü dünyâ yürü, sonun virândır,
Bin yılından sonra, âhir zamandır!

Azık topladın mı yola çıkmağa?
Işık edindin mi aydınlanmağa?
İki melek gelir süâl sormağa.

Yürü dünyâ yürü, sonun virândır,
Bin yılından sonra, âhir zamandır.

Kaynak: Gençlerin Rehberi